

IT Dansa Jove Companyia: Voluntat política i qualitat artística. Un tàndem fructífer al llarg d'una dècada

Ester Vendrell i Sales

El present de la dansa a Catalunya és fruit de la breu història i de la construcció succeïda des de l'arribada de la democràcia a casa nostra i respon a la política cultural de les arts escèniques desenvolupada durant aquests anys democràtics. Basada essencialment en el suport a grups i companyies, únicament a partir d'una línia de subvencions públiques (govern central, govern autonòmic, govern local), la política cultural estava en consonància amb la política desenvolupada de suport a la producció i l'exhibició.

El context cultural i el model de la dansa al començament de l'etapa democràtica del nostre país es caracteritzaven per la inexistència de companyies, per la manca de suport institucional, de política i de planificació, i per l'absència de distribució de cap mena de realitat palpable, més enllà de l'escenari del Liceu, restringit a grans companyies internacionals, així com d'algun teatre privat on es programava de manera continuada dansa local.

L'educació i formació dels ballarins també havia quedat obsoleta i caduca. L'iniciativa privada i l'impuls i el dinamisme de la societat civil van ser els qui van donar els primers signes de vida i de seguida, entre els anys setanta i vuitanta, l'Institut del Teatre va transformar els seus plans d'estudis.

De fet, la dansa es va modernitzar amb la introducció de noves tècniques i amb la penetració d'influxos gràcies al contacte internacional, una necessitat vital per a la bona salut i evolució de la realitat local i present.

Així doncs, amb el nou desplegament de les polítiques culturals i de la dansa, iniciades el 1978 des del govern central i el Ministeri de Cultura amb les dues companyies nacionals, i amb l'inici d'unes "accions" i "subvencions" (no se'n pot dir polítiques) des del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, amb una transferència de les competències en matèria de cultura a partir del 1981, es podria començar a entendre l'evolució i l'existència d'una realitat coreogràfica contemporània.

Va ser a partir de la segona meitat dels anys vuitanta quan el govern socialista del PSOE i el govern de CIU van fer realitat certes accions per a un impuls de la creació i l'exhibició de les arts escèniques i de la dansa. Per a soldre el model cultural de sequera existent es van impulsar tres grans eixos

d'actuació: estimular la jove creació, propulsar tota una sèrie de mostres, festivals i fires d'arts escèniques, emprendre la reconstrucció o construcció d'una nova xarxa de teatres i auditoris al llarg de la geografia, tant de Catalunya com de tot l'estat, així com provar d'establir una xarxa o circuit teatral —que com a tal mai ha funcionat, i ha acabat per imposar-se la programació individual de cada municipi.

Al llarg de més de vint anys (1981-2003), el model polític també es va caracteritzar per un desacord polític i institucional entre les Administracions autonòmiques, central i sobretot l'Administració municipal de Barcelona i la Diputació, uns organismes amb competències culturals i accions directes en el desenvolupament de la cultura i de les arts escèniques.

Durant aquests primers vint anys la Generalitat per un costat i el Ministeri de Cultura per l'altre es van dedicar a subvencionar un conjunt de grups i companyies que van anar en augment des del 1982 fins a l'actualitat. Es van subvencionar de manera irregular espais per a la creació, es van concedir beques per a l'ampliació d'estudis de dansa i es va donar suport a l'exhibició a partir de noves plataformes que anaven sorgint, traçant un pla de ruta no gaire clar i sense cap mig i llarg termini concrets. Malgrat aquesta precarietat i dispersió, al llarg d'aquests anys van despuntar tot un seguit de grups, començant pel pioner BCB, passant per Heura, Mudances, Gelabert/Azzopardi, Metros, Mal Pelo, Danat, Nats Nus, Lanònima Imperial i un llarguíssim etcètera que es van constituir el vaixell insígnia de la contemporaneïtat coreogràfica, no només de Catalunya sinó de tot el país, servint sovint de referent a grups de la resta de la geografia, que venien a Barcelona a formar-se —ja fos a l'Institut del Teatre o a La Fàbrica.

Mentrestant, l'Ajuntament de Barcelona, liderant els espais públics d'exhibició com el Mercat de les Flors (un referent per a les arts escèniques entre els anys 1985-1995 i des de l'any 2005 fins avui), així com la programació del Festival Grec, com a grans plataformes, va anar impulsant i coproduint les noves generacions de creadors que s'anaven juxtaposant entre els períodes 1984-1992, 1993-2000, 2001 fins a l'actualitat.

El Departament de Cultura va inaugurar l'any 1992 l'Espai de Música i Dansa per donar aixopluc a la dansa de manera desigual i equiparar-la així amb al teatre, que comptava amb un Centre Dramàtic propi i era un centre de producció institucional.

Malgrat les protestes inicials, les queixes continuades i el desencís final tant de defensors com de detractors, L'Espai de dansa va servir de plataforma per a la professió i per a moltes petites companyies al llarg dels seus tretze anys de vida, i així ho testifica el catàleg publicat, «L'Espai 10 anys».

En tot aquest context polític i social, des de l'any 1975 al 2000, durant l'època de construcció de la planificació teatral i coreogràfica de l'etapa democràtica i la consolidació del país i la seva equiparació amb Europa, la cultura ha passat de ser concebuda com un bé social i des d'una política democratitzadora, a ser considerada un àmbit important de l'economia, un mercat que genera treball i mou diners. La creació s'ha hagut d'adaptar a les noves estructures empresarials i de mercat al mateix ritme que els joves creadors s'han construït una professió, han fet de la dansa una realitat professional i molt sovint han servit per presentar la imatge d'un país modern, d'avantguarda i molt dinàmic.

En el context d'aquests darrers trenta anys, la creació coreogràfica catalana ha donat molts noms i satisfaccions, i essencialment ha estat presidida per un conjunt de companyies d'autor que han vist condicionades la seva creació, estructura i continuïtat així com la viabilitat dels seus projectes als pressupostos públics de Cultura, que van ser congelats a partir de l'any 1992. Moltes són les accions que han demostrat que cal un binomi clar: voluntat política i projectes artístics definits.

Mentre això passava a Barcelona, durant els anys noranta es va viure a Espanya la consolidació del projecte coreogràfic de la CND de Nacho Duato a Madrid (no exempt de qüestionaments i conflictes estètics i organitzatius tant amb les institucions polítiques com amb la pròpia professió), malgrat la mirada europeïsta de Catalunya, que sovint ha volgut eclipsar el que succeïa a la resta del país sense qüestionar res ni arribar a alçar-se com a capdavantera. També aquests anys noranta van servir per despertar i donar contemporaneïtat a la concepció coreogràfica d'una nova generació de ballarins i creadors procedents del flamenc que, amb més força que la creació catalana, es van erigir en una realitat contundent.

En aquest context va néixer la IT Dansa Jove Companyia, un projecte pedagògic i artístic vinculat per un costat a una institució educativa com l'Institut del Teatre —dependent de la Diputació de Barcelona— i, per l'altre, com un ens propi d'una institució política que no tenia les competències culturals del govern del país i que, per tant, podia actuar de manera bastant autònoma i incidir des del terreny de la formació artística, de la qual en tenia i en té l'exclusiva.

Els grans projectes polítics es porten a terme sempre i quan existeixi una ferma voluntat. Aquest cop fou per la decisió, l'impuls i la constància d'un polític vinculat a l'art i la dansa com en Joan Francesc Marco.¹

1. Joan Francesc Marco fou director del INAEM durant els anys que van ser

Amb l'antecedent del fracàs de la Companyia de l'Institut del Teatre, que es va intentar portar a terme a principis dels anys vuitanta però que va fallar per la manca d'un bon projecte artístic, econòmic i polític seriós, aquest cop la conjunció política, artística i contextual fou més òptima i va permetre fer realitat un projecte somniat feia temps: una jove companyia vinculada a una escola que servís de pont entre les aules i l'escenari. Indirectament va equilibrar la realitat coreogràfica de Catalunya, condicionada per una política de subvencions que limitava projectes i horitzons coreogràfics a projectes anuals, amb pocs recursos, insuficients per vehicular companyies estables de més de 5 o 6 intèrprets i que per tant, també per qüestió de pressupost i posicionament estètic dels creadors, es limitava a una dansa d'autor, impeding en certa manera al ballarí desenvolupar una versatilitat artística i permetre gaudir d'un repertori internacional de dansa.

IT Dansa suposava un projecte clar de Jove Companyia de dansa, un pont entre les aules i l'escenari, a semblança d'altres plataformes ja existents a Europa com el Nederlands Dans Theater II, la companyia The Place 4th Year de Londres, i moltes altres que van anar apareixent amb els anys.

En aquest sentit, representava la primera companyia "junior" que apareixia al nostre país, amb un suport institucional fort i una qualitat artística assegurada. Un model que en poc temps fou reproduït per la CND 2, també a càrrec del Ministerio de Cultura i tutelada per Nacho Duato, apareixent més tard la Cèl·lula d'inserció professional del Centre coreogràfic de Burjassot a la Comunitat Valenciana.

Com molt bé van apuntar les paraules d'Anna Maleras durant la presentació del llibre del cinquè aniversari d'IT Dansa:

Finalment arriba la presentació pública de la Jove Companyia amb expectacions molt diverses per part dels professionals de la dansa de Catalunya. La polèmica estava servida: massa contemporani per a uns, poc innovadora per a d'altres... Opinions per a tots els gustos. Però la realitat és que l'Institut dona l'oportunitat als estudiants que acaben la carrera de preparar-se pel món laboral i obrir-se camí professionalment.²

ministres de Cultura Jordi Solé Tura i Carmen Alborch. La seva gran aportació a la dansa fou la contractació de Nacho Duato per dirigir la CND.

2. Ana MALERAS, pròleg a: AAVV: *De les aules a l'escenari. IT Dansa Jove Companyia de l'Institut del Teatre. V Aniversari*. Barcelona: Diputació de Barcelona, 2003.

Context pedagògic

Cal ubicar també IT Dansa en el context pedagògic de l'Institut del Teatre, l'única escola a Espanya que fins llavors i des de l'any 1980 havia desenvolupat les tres especialitats de dansa clàssica, contemporània i espanyola (flamenc, bolera, estilitzada).

Els directors d'aquells temps, que també estaven dissenyant l'aplicació dels nous plans d'estudis despresos de la LOGSE —Pau Monterde al capdavant de l'Institut del Teatre i Barbara Kasproicz al capdavant de l'escola de dansa—, van optar per una companyia vinculada a l'escola —IT Dansa Jove Companyia— que servís de pont entre les aules i l'escenari. Havia d'acollir el màxim d'alumnes sorgits de tots els departaments, però sobretot els de clàssic i contemporani, perquè quedava clar que la realitat coreogràfica internacional venia presidida per la creació contemporània en totes les seves manifestacions i que en temps de globalització calia apostar per ballarins altament competents i amb una versatilitat de tècniques i estils, capaços d'adaptar-se al món professional.

Aquests paràmetres d'obertura, versatilitat i adaptabilitat foren també els punts de partida del projecte de Catherine Allard.

A hores d'ara no cal la presentació d'aquesta ballarina, pedagoga i directora artística que, després d'una dilatada carrera al Nederlands Dans Theater al costat de Jiří Kylián des de meitats dels anys vuitanta, no va dubtar en agafar les maletes i donar suport a un engrescador projecte de Companyia Nacional al costat de Nacho Duato, des de l'inici de la seva carrera com a creador, descobert i ovacionat a Barcelona amb l'estrena del memorable *Jardí tancat* al Festival Grec (1988).

En un temps rècord al front de la CND, Nacho Duato va donar un gir de 180 graus a l'estètica i reputació de la Compañía Nacional de Danza alhora que va batre rècords d'audiència a tots els teatres del país. Criticat pels clàssics per excessivament modern i pels contemporanis per excessivament conservador, en menys de deu anys Nacho Duato va transformar el panorama de la creació, la tècnica i la coreografia.

De la seva mà van arribar al nostre país referents coreogràfics de qualitat inqüestionable com J. Kylián, Mats Ek, W.Forsythe, etc., ampliant el concepte de contemporaneïtat coreogràfica i sumant-li el valor afegit de virtuosisme tècnic i professionalitat màxima.

Malgrat la internacionalitat coreogràfica dels grups d'avantguarda de Barcelona, el projecte de Duato semblava haver eclipsat el liderat de la contemporaneïtat que aparentment ostentava Catalunya des de l'any 1975.

La creació d'IT Dansa i, sobretot, el nom de Catherine Allard, van suposar una esperança de renovació de qualitat i de fet diferencial que el context coreogràfic necessitava per establir un bon pont entre públic i escenari, completant també el ventall d'estètiques i llenguatges.

El mes d'abril de 1998 es va fer realitat el somni i tingué lloc l'estrena del primer programa d'IT Dansa, presidit per una varietat i equilibris estètics on van destacar les signatures de Nacho Duato amb *Jardí Tancat*, Ramon Oller amb *Violeta II*, i *Via Durga* de Jennifet Hanna entre d'altres.

Aquest projecte també s'orientava, com deia Catherine Allard, com la punta d'iceberg d'una futura escola integrada que tingués al final del trajecte educatiu una companyia que servís de referent, i on els estudiants poguessin fer palesa una realitat professional propera i alhora factible.

Objectius

Malgrat la forma final de companyia de dansa amb un nivell absolutament professional, IT Dansa fou i està concebuda fonamentalment com un projecte pedagògic. Un període de formació pràctic de dos anys, dirigit per professionals, on l'alumne entra en contacte amb creadors internacionals que vénen a realitzar peces —algunes de repertori, d'altres de creació inèdita. La professionalitat existeix des de la posada a punt de les classes de tècnica clàssica, contemporània, d'interpretació, el funcionaments dels assaigs, així com el treball d'escena, estrenant en els mateixos escenaris professionals que les altres companyies.

El procés pedagògic i d'aprenentatge rau en la capacitat d'assaig i error, i en les possibilitats de creixement del ballarí al llarg dels dos anys d'oportunitats treballant al costat de coreògrafs internacionals de referència. De fet, un dels objectius i metodologies de la companyia consisteix a ensenyar a tot el grup de ballarins tot el material coreogràfic i, a partir d'aquí, decidir el "cast" de cada coreografia, la qual cosa permet també als ballarins descobrir el seu potencial físic, expressiu i estètic, afavorint per tant una sortida i orientació futura en el món professional.

Amb un horari intensiu i un suport econòmic a semblança d'una beca d'estudis, els dos anys de trànsit per IT Dansa —segons ens ha demostrat l'experiència— han servit per transformar joves graduats en excel·lents i madurs ballarins, tant físicament com artísticament i interpretativament.

El pas per IT Dansa permet entrar en contacte amb les diferents estètiques de la contemporaneïtat coreogràfica, fet que queda evidenciat en un repertori format per unes trenta peces de vint-i-quatre creadors diferents.

Complices. Coreògraf: Toni Fabre. Estrenada per IT Dansa el 16 d' abril de 1998 al Teatre Adrià Gual.

Cor Perdut. Coreògraf: Nacho Duato. Estrenada per IT Dansa el 9 de març de 2002 al Centre Cultural de la Caixa Terrassa.

Fotografies: Ros Ribas.

Mestres i repertori

A hores d'ara, i al cap de 10 anys, es pot afirmar que IT Dansa és una gran família formada per directors, mestres, creadors i ballarins, tots ells dirigits i seleccionats per Catherine Allard i la seva mà dreta, Guillermina Coll. La part pedagògica ha anat a càrrec de mestres de referència internacional com Rodolfo Castellanos, Lázaro Carreño, Mirta Pla, Carlos Iturrioz, Carmen Rotenstraten, Jeanne Solan, Mathilde van der Meerendonk i tots aquells que han estat convidats de manera més puntual juntament amb els professors estables.

Després d'aquests deu anys d'activitat, IT Dansa ha aportat un repertori no només per a l'aprenentatge i versatilitat dels ballarins sinó pel públic espectador de Catalunya i la resta del país, però sobretot de casa nostra, amb el que s'han eixamplat els horitzons estilístics, estètics i tècnics. Així doncs, començant pel conegut i líric *Jardí Tancat* i *Cor perdut* de Nacho Duato, passant per l'emotiva *Violeta II* del creador català Ramon Oller, a l'espiritualitat

Jardí tancat.
Coreògraf: Nacho
Duato. Estrenada
per IT Dansa el 16
d'abril de 1998 al
Teatre Adrià Gual.

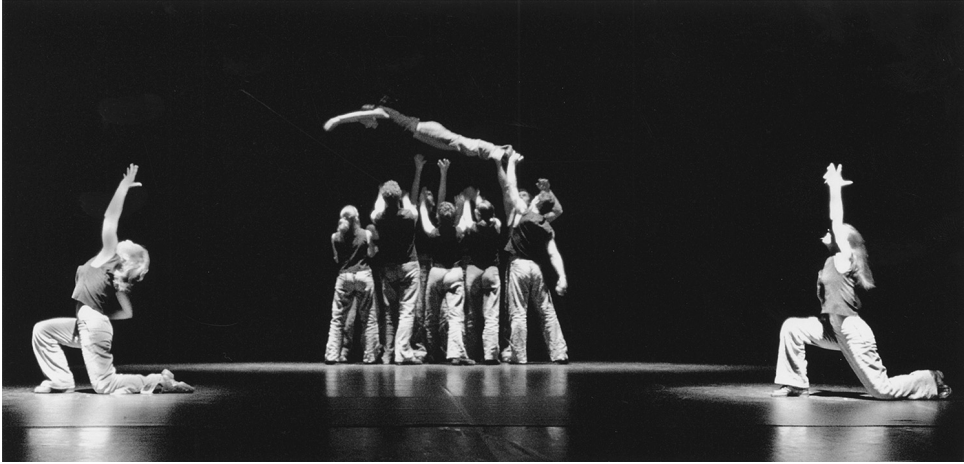

Hands. Coreògraf:
Wim Vandekeybus
i Eduardo Torroja.
Estrenada per IT
Dansa el 3 de juliol
de 2000 al Centre de
Cultura Contempo-
rània de Barcelona
dins del Festival Grec
2000.

Fotografies: Ros Ribas.

de *Via Durga* de Jennifer Hanna, la formalitat i tecnicisme de *Insert/Incert* de Carlos Iturriz, la velocitat i contemporaneïtat de *Monocroma Oscuro* de Jacoppo Godani (ballarí i col·laborador de Bill Forsythe), fins a peces mestres de J. Kylián com *Sechs Tänze*, *Evening Song*, i *Un Ballo*, al costat d'un seguit de creadors nascuts sota la seva empremta com Tony Fabre amb *Complices*, Patrick Delcroix amb *Terre à Terre*, Ohad Naharin amb *Passomezzo*, i d'altres creadors contemporanis com Wim Wandekeybus amb *Hands*, Alexander Ekman amb *WHIM:Fractured Fairytale*, i els creadors catalans formats dins o fora de la nostra geografia com Rafael Bonachela³ amb *Naked Thoughts*,

3. Recentment nomenat director de la Sydney Dance Company.

Fièvre. Coreògraf: Jo Stromgren. Estrenada per IT Dansa el 9 de març de 2002 al Centre Cultural de la Caixa Terrassa. Fotografia: Ros Ribas.

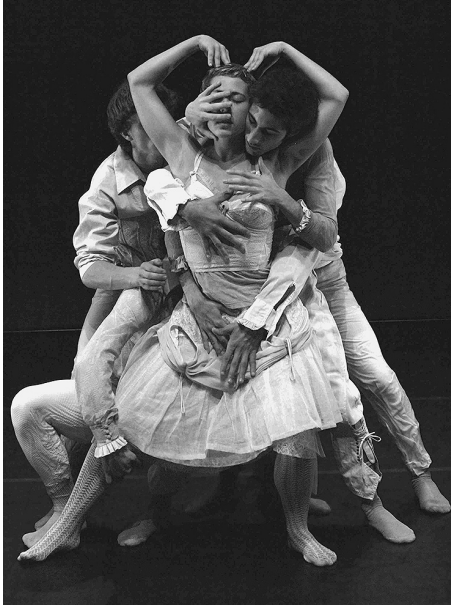
Joaquim Sabaté amb *Remugant s'entenen*, Toni Mira amb *Jump Start/Jazz. Six Syncopated Movements*, o Montse Sánchez i Ramón Baeza amb la repoció del seu *Wad Ras*.

La diversitat de la procedència d'aquests creadors, així com les diferents tendències de la dansa, que abracen peces abstractes, teatrals, còmiques o líriques, donen fe de la proposta, ampla i oberta dins la contemporaneïtat, d'abordar el fet coreogràfic, el moviment i la interpretació, amb l'objectiu de formar ballarins en la versatilitat, oferint una gran possibilitat d'exploració de les seves capacitats físiques, interpretatives i afinitats estètiques, a la vegada que pel públic d'IT Dansa suposa una varietat de propostes en un mateix programa que potencia la seducció i la promoció de la dansa com un art comunicatiu i ampli de registres.

Tot aquest seguit d'adjectius qualificatius i objectius assolits no són tan sols una llista de mots fruit de la convicció personal d'un projecte necessari i encertat sinó la resposta de la crítica envers el treball d'IT Dansa, una evidència social i una realitat artística.

El triomf de la dansa [...] On s'ha de reivindicar la dansa és sobre els escenaris i això ho demstren els deu ballarins i tot l'equip d'IT Dansa.⁴

4. «El triunfo de la danza [...] Donde tiene que reivindicarse la danza es sobre los escenarios y eso demuestran los diez bailarines y todo el equipo de IT Dansa». Marjolijn VAN DER MEER, *La Vanguardia*, 21.4.1998.

4 Legs. Coreògraf: Uri Ivgi. Estrenada per IT Dansa al Teatre Ovidi Montllor dins del Festival Grec 2006.

Naked Thoughts. Coreograf: Rafael Bonachela. Estrenada per IT Dansa al Teatre Ovidi Montllor dins del Festival Grec 2007.

Fotografies: Ros Ribas.

«It's dansa»: (...) Sí senyors: això és dansa! La Jove Companyia de l'Institut del Teatre barreja components realment engrescadors: un gran nivell tècnic combinat amb la millor forma física per poder canalitzar-lo. Expressivitat, frescor i unes coreografies de creadors-amb-nom (Ramon Oller, Tony Fabre, Ohad Naharin, i Nacho Duato) que no s'han limitat a complir l'encàrrec, sinó que han proporcionat a la companyia unes peces que seran clarament una de les principals palanques. Es clar que si els seus intèrprets no haguessin estat a l'altura encara hagués estat pitjor.⁵

Aquestes paraules són una petita mostra de com va ser rebuda la companyia però, per no caure en l'autocomplaença de la feina ben feta i elogiada per la complicitat de la professió, cal contrastar-les amb els comentaris rebuts a la resta del país, on IT Dansa s'ha presentat també en programacions, festivals i plataformes importants.

«Repertori sublim». Una dotzena de ballarins va executar amb gran rigor i sentiment un programa variat en estils i sensacions. L'esforç no fou en

5. Joaquim NOGUERO, *Avui*, 12.7.1998.

WHIM Fractured
Fairytale. Coreògraf:
Alexander Ekman.
Estrenada per IT
Dansa al Teatre
Ovidi Montllor dins
del Festival Grec
2007.

Ilike five. Coreògraf:
Stijin Celis.
Estrenada al Teatre
del Mercat de les
Flors el 7 de juliol de
2009 dins del
Festival Grec 2009.
Fotografies: Ros Ribas.

va: un pati de butaques a vessar va aplaudir d'allò més el desfet d'art i d'energia.⁶

La millor fornada [...]. Probablement el bon resultat sigui conseqüència de les coreografies escollides per la seva directora, molt properes a l'estètica i l'esperit dels joves que algun dia hauran de començar a engruixir les companyies de tot el món.⁷

6. «Sublime Repertorio». Una decena de bailarines ejecutó con gran rigor y sentimiento un programa variado en estilos y sensaciones. El esfuerzo no fue en balde: un rebotante patio de butacas aplaudió a rabiar el arte y energía derrochados». Iratxe DE ARANTZIBIA, *Diario Vasco*, 19.2.2001.

7. Marta PORTER, *Avui*, 17.7.2003.

Per no allargar el discurs però per constatar el reiterat encert, reconeixement i suport a aquest projecte, tan sols es remarcaran alguns dels titulars apareguts en la premsa al llarg d'aquests deu anys de trajectòria: «Una generació que promet»⁸; «Nivell aclaparador»⁹; «Transmetre la saviesa, tot un art»¹⁰; «L'herència d'un estil»¹¹. Aquestes han estat les valoracions unànimes per part de la crítica des del primer moment de la seva presentació i han marcat el segell de la casa, la petja d'IT Dansa, alhora que ha estat una eina molt positiva i engrescadora per divulgar la dansa i apropar-la a públics nous, joves i adults.

El públic

Quin paper ha jugat el públic en això? Magnetisme! Qui diu que la dansa no té públic? Des del primer moment l'entusiasme i les entrades esgotades han estat una constant per veure i gaudir d'aquesta jove formació que, mentre convencien el públic, alhora li feia qüestionar el fet de ser una companyia jove o una veritable formació professional. Els alts nivells d'audiència han acompanyat també, des del primer moment, aquest projecte. El caliu del públic ha ajudat a créixer els ballarins, la confiança de la crítica ha ajudat a la direcció a refermar-se en el seus objectius i decisions, i els satisfactoris resultats de la inserció professional dels ballarins han avalat el projecte de cara a la seva rendibilitat política en termes d'inversió econòmica.

8. «Una generación prometedora». José A. GÓMEZ MUNICIO, *El Norte de Castilla*, 1.8.1999.

9. «Nivel apabullante». Carmen DEL VAL, *El País*, 23.2.1999.

10 «Transmite la sabiduría, todo un arte». Marta CARRASCO, *ABC Sevilla*, 12.06.2003.

11. «La herencia de un estilo». Està clar que el fet que Catherine Allard en sigui la directora obre unes portes i ofereix uns avantatges que altrament serien molt difícils d'aconseguir. La seva qualitat com a ballarina i la seva professionalitat en tot allò que emprèn és de sobres coneguda. Kilián, Duato o Naharin ni més ni menys, han confiat alguna de les seves obres a aquesta gran jove companyia, desplaçant-se fins i tot a Barcelona per a treballar directament amb ells. Cristina MASJUÁN, www.fotoescena.net/IT08htm.

Els ballarins

El nivell exigít als ballarins pel seu ingrés a la companyia així com els miraculosos resultats han convençut cada cop més ballarins catalans i estrangers de la necessitat de passar per IT Dansa i de la “plataforma” que suposa. Alhora, amb el canvi cap al definitiu edifici de l’Institut del Teatre a la Plaça Margarita Xirgu, la jove Companyia ha establert un pont pedagògic important amb l’escola integrada de l’EESA/CPD, obrint les portes als seus estudiants, i encomanant l’entusiasme i professionalitat dels ballarins als joves estudiants. Deu anys després de l’inici de la primera temporada d’IT Dansa el 1997, són molts els ballarins que han passat a incorporar-se a les plantilles de companyies internacionals de primera fila i que alhora han estat alumnes de l’escola integrada. Així doncs, des dels 12 anys, quan van ingressar, fins a la seva sortida d’IT Dansa, un grup cada cop més nombrós de ballarins ha pogut compaginar els seus estudis reglats obligatoris de secundària, estudiar el grau professional de dansa i, fins i tot, —no sense esforços— aprovar el batxillerat i la selectivitat. Alguns d’ells, amb idees de futur a llarg termini, han pogut gaudir d’IT Dansa mentre es mantenien matriculats a distància en alguna facultat per seguir cultivant el seu intel·lecte i alimentant la seva formació integral.

La professió

Deu anys són pocs en la història d’un projecte però molts els fruits sorgits d’IT Dansa.

Només parlant de xifres podríem dir que ronden el centenar els ballarins que han passat ja per les files d’IT Dansa.

De tots ells, tret de la generació actual, uns seixanta o més s’han incorporat professionalment en companyies internacionals prestigioses, trobant el seu lloc i espai en estètiques tant variades com el Nederlands Dans Theater, la Galili Dance, Tanztheater de Nurenberg, Stadtheater de Berna, Ensemble Batsheva, la Bonachela Dance Company, el Ballet de l’Òpera de Lió, la Companyia do Bailado, i un llarg etcètera. Altres han optat per companyies catalanes com Lanònima Imperial, Companyia Metros, Gelabert/Azzopardi, el Ballet de Víctor Ullate, o fins i tot projectes personals com la creació de la Companyia Plan B, Contrapuncuts danceport i els projectes del coreògraf *free lance* Iker Gómez.

Deu anys després de la primera generació, alguns ballarins d’IT Dansa

també han penjat les sabatilles i han optat per dedicar-se a la coreografia, com recentment varem evidenciar a l'estrena del Gran Teatre del Liceu de la peça *Canela Fina* de Cayetano Soto amb la companyia Ballet De Cidade de Sao Paulo.

Òbviament, el resultat no podia ser més satisfactori en el temps rècord de 10 anys, als que cal sumar les batalles guanyades amb el públic català, que es demostra amb rècords d'audiència en programacions locals essent-ne el Festival Grec, el Teatre Nacional de Catalunya i el Mercat de les Flors veritables testimonis, així com diferents teatres de la xarxa de Barcelona.

Satisfactori també és el segell i marca de qualitat —ben merescuda— que s'ha forjat la companyia i que li serveix com a pedrera per nodrir companyies internacionals vinculades als creadors que passen per IT Dansa i que cal mantenir per no trencar aquest vincle amb la creació internacional.

